

STOPY V PÍSKU

Pavel Klicpera

STOPY V PÍSKU

Zapomněl jsem psát básně

- důvody pominuly

- můj představy šly spát

a odvaha vzala roha

//Hodí se to ještě vůbec?//

Zapomněl jsem na spoustu věcí

- na ranní kávu do postele

- na opulentní snídani na vidličku

- na Martini v placatejch skleničkách na stopce

- na dotýkání - - -

Vykašlal jsem se na jižní Čechy

na dechavou mašinku s korálky zelených vagónů

na pitoreskní Krumlov a Hradec Jindřichův

na les /pohádkovej/ na rosu na rtech

a na mech mezi prsty mejch žabáčích nohou

Nějak jsem se umotal v péči o druhý

a na sebe se vykašlal - - -

přestal slyšet anděly a tóny klavíru odněkud

z modro-modrý oblohy...

Každý den stejnej

hřiště s oválem zatočeným do blba - - -

stejná podzemní dráha

a stejný vlaky - stejný obličej lidí...

stejný zoufalství všude kolem

...a Boha nevidět a neslyšet

/přestože mne nese v náručí již mnoho let/

jsem nepokorný a chci jej uvidět

Bojím se - a je to o strachu

o stejnejch modelech z minulýho světa

BOJÍM SE

a je mi zima

Listuju deníkem a nahlas čtu glosy

/zápisky z cest vlastní duše/

Můj shovívavej smích se ke mně chová skromně...

Neznám tě

asi budeš krásnej (- - -)

/písmenka drolím z úst - z hlavy/

BOLAVEJ Z NADĚJE

Nejistej ze svítání...

PANÍ AVE ABURH/EVĚ HRUBÉ

(Praha, 9. 4. 12, 01:00 hodin)

Čtu si tvoje verše
a pláču nad sebou sama
děsíc se vlastní dokonalosti citu
nad rytmem Tvejch veršů

A můj hlas
jakoby hlas stvořitele
deklamuje s naprostou přesností
obsah naléhavých sdělení

Jsi opravdická
jsi básník a já Tvůj neposlušnej žák
Co klopýtá chvilku za formou
a jindy za obsahem
Ale je tam
uvnitř Tvý hlavy
v centru Tvejch gest
na jevišti divadla
uprostřed tuhy uprostřed tužky
čmárající v tenzi zásadní
báseň na ubrousek

Jsem stále tam
kde jsi Ty a přitom tak vzdálenej
jak kormorán v příboji
kterej ho stále trochu děsí

Svišť co šílenou hlavičkou
otáčí jak magůrek SEM a TAM
a čeká na úder predátora

Šup a je zas v úkrytu
a očima svítí si na verše
a Ty jsi stále tu

jak droga
kterou je lehký pichnout
si pod jazyk a

a znovu Tě začít číst...

VELIKONOČNÍ

Včera mi kartář pověděl
že Jsi
že existuješ
že Ty jsi ten jedinej pro mě

Dal mi další desítku rad
- jak mám uklidit ve svých srdci
- jak jej vyzdobit před tvým příchodem

Pověděl mi o tom
že jsem úžasnej kretén
a že se ti budu líbit nejen já
ale celý to moje kreténsky vzrušující bytí

Řekl ať nepiju
respektive ať je to na štěstí
Řekl ať se nebojím cesty k cíli
prej bude dál úspěšná a rovná

Oh jupííííí!
/vymazal jsem v hlavě pocit
že můj anděl obcuje s nějakým neznámým andělem
někde v Orlickejších horách/
rázem jsem mu odpustil - - -
Musím bejt tolerantní
Tak zněl příkaz
karet třepetajících se jak křídla
ptáků nad kulatým stolem v kuchyni

A pak mi přetlumočil ještě
spousty dalších tvrdých slov
na téma minulost
a přítomnost
na téma lásky a přátelství...

VČERA
jsem povečeřel s kartářem
a v kamnech praskalo dříví
a televize v ten den vysílala bez zvuku
a na dvoře z ničeho nic - chumelenice

A byly Velikonoce
jak prozaicky jarně jarní čas

V mém zasněženém srdci
se něco dalo do pohybu...

ODPOUŠTÍM

Odpouštím Ti Bože
tu Tvoji hru na kočku a na myš
v převleku orla a pelikána
se špatně nastudovaným překladem veršů Homéra - - -

Pelikán se udusil
v bahýnku hluboký kaluže
a Orel??? snesl se k zemi
a do toho všeho vstoupila slepice
která nedokázala vletět do oblak

Jak to tak u slepic bejvá

Zkoušky
Reparáty
Opravný výslechy
Tématická cvičení

/co s tím vším dělat ???/

Vynechal jsem naše setkání
v bazilice navštívení Panny Marie
Ale nevynechal jsem
naš pohled do očí
Z pohledu „KOHOSI“
vznášejícího se nad Jizerkama

V pohledu našeho vytříbeně drsného vkusu...

Jsem jako ty
- - - v nadhledu učím se
vnímat vše co kolem mne se točí

Odpouštím si za tebe všechnu mou POŠETILOST...

Poprvé v životaběhu
chápu A začínám chápat svoje vlastní bytí...

STOPY V PÍSKU II.

Bože
zas s tebou šeptám si
(tentokrát 's převlečen
za písmena ve tvaru Dobrušky
Trápiš mě Zkoušíš Kladeš nový překážky
jsem down!!! Já stárnu - viš to???)

Můj Bože
co vyvedl jsem v životech minulejch???
Či byl jsem vrah a či nebyl spasitel???
Proč stále klopýtám za normou kterou normou uznat nemůžu???

Proč slábnu?
Proč odchází mi síla???

Proč zalykám se jak žáček před první zkouškou
při připitomělém otevření vzácníku na virtuální seznamce
kde přece nemohu NIC CÍTIT???

Můj Bože
Denně před tebou poklekám na chladivý dlaždice
kostela Panny Marie a denně se modlím za svoje spasení

Bože
přes slzy nevidím na cestu kterou mi vytyčuješ
Jen neosobní písmena klávesnice notebooku
který jsou bez emocí Bez slz po kterých
se nedá smekat do naděje natož do smíchu

Můj Bože
svlíkl jsem svou kůži před tebou Odhalil se na morek kosti
a čtyři metry odstupem od projekce vlastního těla jsem se zhroutil
nad pravdou
která mě opět dostala do kolen...

Kam teď jít???
Kde najdu sebe sama???

Bože ještě před tím než mě spálíš na popel
dovol mi dotknout se JEJ
Zaslep mu alespoň na chvíli oči
Dodej mu odvahy
- podat mi tlapku
dovol mu cítit tep mého ucházejícího srdce

Tep
můj vyplašený tep
na jeho horký dlani...
Bože
- - - opět ti kladu špatný otázky - - -

FOTOGRAFIE

Někdy se touláš městem na severu kraje
ač jsou tvý geny někde z jihu
brouzdáš se uličkami a čekáš na lásku - - -
čekáš na SLUNCE a jako správnej skopec
čekáš TAKY na zázrak. Častokrát nevíš - kdo jsi - - -
a přesto vnímáš sebe sama ve stínech na chodnicích
- ANO UMÍŠ SE OBKRESLIT v konturách černý barvy
konvenující s tvým tělem na dlažbě u kostela
a na centrálním náměstí... u morovýho sloupu...
Bože jak 's krásný - - - Bože jak 's neskutečný
v záznamu doteku dlaní - - - těsně před sepjetím - - -
těsně před molitbou...

DŮLEŽITÁ

jen pět vět a nemusíme se omlouvat
pět vět stačí
aniž by člověk vdechl všechnu krásu
světa
Oh jsi to TY???
necitím TĚ
asi proto
že maily nevoní...

Zbláznil bych se pro ně
Pro písmena složená do úhlednejch
vějířků
Do vět který viřej úžasnosti kolem TVÝ hlavy...
Chtěl bych s tebou plavat v Černým moři
Ve vlnách který by
mi vrátily hladkost minulosti
který by mě vrátily zpět
k počátku
smyslnosti...

ZÁVISLOSTI

někdy pálíš jednu od druhý
a večer si pro zahleněný plíce nemůžeš odkašlat
někdy piješ už od rána
abys z hlavy vymlátíl kameny z povinností
myšlenky na zánik

aby ses umotal
veverka v kolečku klece která má
tvar jasného kosočtverce

Jsi taky závislák
na písmenkách který ti každý
den sype někdo pod prsty do schránky
bez identity

ty ty - ty ty - ty ty ty - ty

- - - ševelí klávesnice
ve snaze najít údernou odpověď
mezi tím co tvůj mozek
všechno beze zbytu kazí

Prázdnota
Matrix a čistá bílá plocha
pro anonymní text:
„Miláčku miluji tě, ale nevím kdo jsi
nevím jak vypadáš Nevím jak voníš
nevím si rady Co a jak udělat jinak“
JINAK - - - jinak... jinak...
Paradox dnešní virtuální doby
???

Až sem jsme došli
k cestě do slepejch uliček
a k neadresný touze
narážející do staletých zdí
stojících na konci
závislosti

IVETĚ

Jsem stále železničář který
před pětaticeti lety namazal svoji první výhybku
Ó jak mi to slušelo v oranžový vestě
s kyblíkem plným oleje a se štětkou

U výhybky která sousedila s hlavní třídou
si na mě spolužáci při cestě do škamen gymplů a průmek
ukazovali prsty... To je VON - ŽELEZNIČÁŘ!!!
Celej život si na mě kdekdo ukazoval - - -

Celej život jsem byl protisklznou plochou podrážkám
těch Silnejch Tvrdějch a Dobřejch

Až jsem někam přes hory a doly došel
a na tý cestě potkal Tebe
Nikdy jsi nevztýčila prst
nikdy ses nepodívala úkosem

Přestože 's nikdy neměla oranžovou vestu
a kalhoty s rozkrokem u kolen
dívala ses mi vždycky zpřímá do očí

Zdánlivě k sobě nepatřící
oba dobrými plniči poselství

Hlavně
- aby to jezdilo
- aby to svítilo
- aby to hrálo
- hlavně aby to mělo smysl!!!

A tak jsme došli až sem
Ty - moje princezna
a já - tvůj úředníček
Co občas deklamuje svoje básně

Dnes pláču s tebou a utírám slzy do hřbetu ruky
Někdy něco musí skončit
(jak jednoduchá je smrt
v kontrastu s pomalým umíráním...)

Jak blbě končí představení
když opona visí někde v polovině
vzletu a pádu - - - ???

Někdy něco musí skončit
aby byl odraz od zdi razantnější

Svým rachitickým tělem stávám se tvým odrazovým můstkem
do prostoru kde se cítíš doma

Jak rád bych byl zase u svý první výhybky
a potkal tě na ulici

Položila bys mi otázku:
„Kolik je potřeba toho oleje?
A kolik plechovek je třeba na celé nádraží
a kolik se zničí štětek za rok?
a máte rád svoji práci?
a milujete vlaky?
a kam vede tahle trať??? Kam?“

Do daleka
odpověděl bych Ti
a možná do výšin
Už to vím...

STOPY V PÍSKU III.

Myslím na Něho a nad Městem se klene duha
A vůbec nepřeší
Bůh se prostě rozhodl seslat mi znamení:
„Klid Chlapečku Všechno je ještě trochu jinak – hlavně se neposer
Viděl 's ho? Slyšel 's ho? Tak o co ti jde??? O co???
Co blázníš??? Podívej odkud ta duha vychází – – – No?
Z komína Jinonický nefunkční zbrojařský fabriky
Hmmmm? Jasný???“

Ne!!!
Klene se na východě a sahá až do hnědýho mraku plnýho deště
Vychází z vysílače na Žižkově a nebo z mrakodrapu na Pankráci
Je – prostě EXISTUJE ještě
tak jako existuju já

a vím, že se zase znova napálím
Že shořím jak Jörgen z Krysaře vím, že to všechno bude bolet
Ale... ještě jednou s dovolením sepnu ruce
a Naposledy
se budu budit s touhou po dotyku – – –

„Co ty víš... Na co si hraješ – ty nevymakaněj hubeňoure
Opuchlá žízalo! Už se konečně vzdej těch tvech světskejšch
choutek
a odleť – zmizni – už je čas!!!“

Ne jen jedno pohlazení – prosím !

„Spálení na troud? Hra??? Do toho všeho půjdeš???
Je plnej předchozího vztahu!!! TROUBO... JE BLÍŽENEC!!!!“

Jako jsem já plnej bejvalýho života...
Jako jsem já rozhodnutej
– – – ještě jednou roztáhnout křídla...
...vydat se na cestu...?

„DOST!!!
Dnes kašli na svou MINULOST
Zatím není a zatím nebude – – –
Per se s tím chlapečkem – jinak to nebude...
Dost! Dnes zabij vlastní pochybnost

A dívej se...
duha je v tahu...”

BEZ DŮVODU

Nedovolám se lásky
nedoprosím
nedoplazím se ke kotníkům těch
kteří mě zapudili
už z principu jako základ pro ODPOUTÁNÍ

Prázdněj a bez emocí
toulám se obchodákem
s bytovým zařízením
/a v momentě jsem na milovaným severu
kde vyznávám střidmost hladkejch tvarů/
Uchyluju se ke kárání vlastní duše:
„Nemiluj se v jejich posteli!!! Ani v myšlenkách!!!
Loudile!!!“/
..a zase se utíkám rozhodnut
mrouskat se se samotou
akceptovat prázdnotu
luxusně vystajlovanýho času...

Žiju si luxusně! A nepočítám prachy
Jen občas otáčím se
vědom si souvislostí
s dny
kdy dotek
nahrazoval prázdny konto...

NEJISTOTA UMŘELA...

- - - lásky se ovšem nedovolám
(bez důvodu - - -)

OŘÍŠKU

pod horama
Dnes jsem se pokusil udělat další krok
K TOBĚ
- stále se o tebe bojím
Aby se náhodou něco... (však víš doba a další vnější vlivy)

Tak strašně se bojím zakřičet
Že Bůh existuje /přestože to vím/

Chodím se jen tiše modlit do kostela
a přát si a děkovat
Ovšem babička mě musí tahat za sako
/„Pavličku!!! Zase jsi zapomněl!!!“/

A snad tě mám
Moje mistečko
o kterým se bojím mluvit
Bojím se přirknout si status quo
/Co kdo má, to mu zůstává.../

Začátek a konec mého života
Důvěrnost bytí
Smysl okýnka ztrát a nálezů
Snad jsem tě konečně našel
Oříšku
Tvejch 368 metrů čtverečnejch prostorů
lásky a zázemí Pohledů na západy slunci
Jsi moje planetka X.3.5.2011
Jsem příliš starý Malej Princ
ktej konečně objevil studánku
ktej snad konečně ohočí tu svou Lišku
Ktej konečně ukotví
svou duši výhybkáře
Hvězdáře
Astrologa
Lampáře
Vizionáře
Snílka

Dneska jsem si tě dosnil
vědom si všech souvislostí
(říjen 1976
- tenkrát to všechno začalo...)

PODŘÍZLI I MNE

strom na hřbitově v Hejnicích
Poznáváci místo pro ty kteří přežili
„Sem pod něj mě rozsypejte!!!
Deset kroků na jihozápad... a tam
udělejte důlek a nebo to místo jen posolte
mým popelem... a zbytek hoďte za zed'...!!!!“

Prázdnota
Pařez s mízou
která měla také letos sytit haluze

Uřezali jste mě
a připomněli současnost
- - - developery Ropnou a betonovou mafii...
- - - co kurva na hřbitově o rozměrech 170×60 metrů?
povede tudy dálnice???
Je zde snad naleziště plynu???

Člověk by se měl dotýkat pařezů
Sledovat letorosty - jak se točí dokolečka dokola
aby v kružnicích předaly informaci těm kteří přežili

Při návratech
k jaru
Při cestách po ztracených Sudetech
při cestách k podstatě

Dnes jsem se ztratil...
Sám ve zmatku vlastního vnímání
Sám v hledání místa vlastního spočinutí
V letorostech stromu
Který už není...

RYCHLOST 50 PŘEKROČENA

(Rosťovi)

Kolik se dá za život vystřídat aut
a kolik lidí
dá se srolovat do ruličky a zapálit jako cigareta
jediným šlukem až do laloků plic

Ladné tvary
tepající srdce
hladký design sedaček z rudé kůže
a žíly na krku napnuté k prasknutí

Krev
a palivo v bublajícím motoru
Krajina života ubíhající za oknem
a v periferním vidění
rychloměr Otáčkoměr a se zlomkem vteřiny
pohled do zpětného zrcátka

To všechno už je pryč
za těch pár let
ta omračující rychlost je krutá
Jediný pohyb dopředu
a život jakoby za volantem
žene tě v před jako šilence

Život je jako Porsche
krásný a stále eroticky svůdný...

STOPY V PÍSKU IV.

(Andrejovi)

Dva roky
v průběhu kterých můžeš s chemoterapií bojovat třeba o život
dva dlouhý roky
který jsou především o naději o zázracích
více než o budoucnu

Tak úžasný dva roky
před naší smrtí to byly

Ty dva roky co jsme spolu byli

A pak jsme umřeli - - -

Přesto jsi stále tady
- v meruňkové barvě tichého pokoje
- v mlčících obrazech na zdech všude kolem
- v sobecky zelené barvě bláznivejch kytek
- v tyrkysovém obdélníku ložnice kam chodí spát vítr

...kde se tak zoufale usíná bez dotýkání...

Jsou stále noci kdy tě slyším
mluvit rusky ze spaní...

Jsou rána
kdy tě slyším zcela zřetelně dýchat
a po procitnutí ti jak zmateně nosím kávu do postele
Pak vytahuju z pod peřiny rozespálou jezevčici
a budím Sofii
a všichni se chystáme na výlet :-)

Jsou dny
ve kterých vychází jak slunce
a jsou dny kdy k večeru únavou padáš mezi polštáře
Jsou dny
ve kterých v naší kuchyni voní boršč
bliny
galubci
a salát vinigret

A jsou dny
kdy mým tělem protejká jen šťáva z buráček cvikly
kdy se léčím
než mě zas uchvátí Ararat a pravá ruská vodka

Ó jak se nám spolu krásně pilo na štěstí

Ó - na lásku především
(kterou jsme si ji nalhávali...)

Jsou dny
kdy se mi po tobě tak zoufale stejská...

FLORENTOVI

Až jsem jsme došli
a rozvázali duše
spojili konec s počátkem /jak v překladech Homéra/
Sedíce na břehu
– nikdo pro nás nepříplouvá
oceán je pustý

Mám strach – jakoby by bylo pozdě...

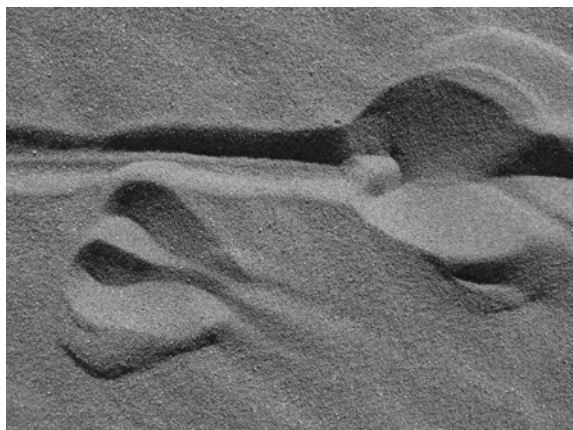
Možná je ještě listopad
ale nejsou tu stromy – nepoznám to...
Nikdo nepříplouvá
/Homerický žert.../

Nikdo nepříplouvá
Jen vítr co fouká z kamení a skal
...a vím že přišel konec ještě
před začátkem...

Až jsem jsme došli...
Sedíce na břehu
malachitové louky moře...

Kdo z nás půjde první...?
Možná je to strach...
Jako by bylo příliš pozdě...
(oceán je prázdný...)

Homerický žert...?

ZASE TOBĚ /po kolikáté???

...proč se tě nemohu dotknout
proč tě nikdy nespátřím...

Proč si se mnou hraješ? Proč mi otevíráš dveře???

Myslíš si
že už je čas
jít???

Myslíš si
že už mám šanci
– najít to správný nádraží
na kterým – pro oči samá slza
neuvidím na svůj vlak
kterej mě odveze k cíli
(„Ale vlaky přece voní dálkami“ – šeptáš mi do ucha
„Vlaky přece mají svoji auru... kterou umíš i bez očí polapit“...)

A až tam dojedu... bude se na peróně tančit???
a bude to o naději??
o Lásce nebeský ve který to všechno tak krásně
začalo???

A nebude to bolet???
A přiletí supi brzy...???

Anděli
vím že mě stále nosíš v náručí
z cesty odhazuješ kameny

(„Všechno je jako po povodni – když ti nic nezbylo
Když zůstal s sám na všechny další věci!!!! ...“)

Anděli – všechno už znám
a všechno umím
/jen ovládání sebe sama – malinko mi chybí/

Je opravdu čas odejít???
Řekni a odpluju ti
v šatníku sbírám tarotové karty
skládám je na stole a utvářím z nich cestu
– indicii k odjezdový hale s amplionem

S pozvolným nástupem hudby
s kroky lidí
kteří se smějí...

„Na třetím nástupišti nastupujte do rychlíku
směr...“

Jak z amplionu nebes tvý prozaický čtení – – –

JEDNOMU

Někdy to koupíš
a je to přes celou hubu a je to pravdivý a je to bez příkras
bez dioptrickéjch brýlí
bez štetky s barvou růžovou

Jsi zkrátka šeredka s křivou hubou a zlomenou chrupavkou
kterou v nose neschováš
Tvý stárnoucí ochablý tělo
a břicho který jen ze zvyku zatahuješ

Tisíckrát se snažíš
a holiš si podpaží a kuličky a ptáčka
a pak s tebou Někdo sekne na postel
a cejtíš se jak amatér kterej se vrátil z kostela
a na sobě máš opraný slipky odepsaný značky

Vlastně chtěl ses jen dotýkat
Vlastně jen povídat sis chtěl
Životu uběhlému věnovat analýzu
a tomu příštímú dát směr

A znenadání je všechno ještě horší
než na začátku
a prázdnota je v tvech smutnejch rukou
v tvech prstech který už nic na klavír nezahrajou
protože život jsou pokusy a ztráty

Bože ty útěky Který před ničím neutěčou
a dál jen samota ve společnosti cizích lidí
pohled do nebes...

Hlavně se nedívat zpátky -- --

Nemůže to přejít... NEMŮŽE...

Prohlížím si fotky /záběry z pátého patra - na tvůj odjezd/
Rybízku
tvoje přetáplý /roztomilý/ gesta na Speedyho
kterej nechtěl nastoupit...

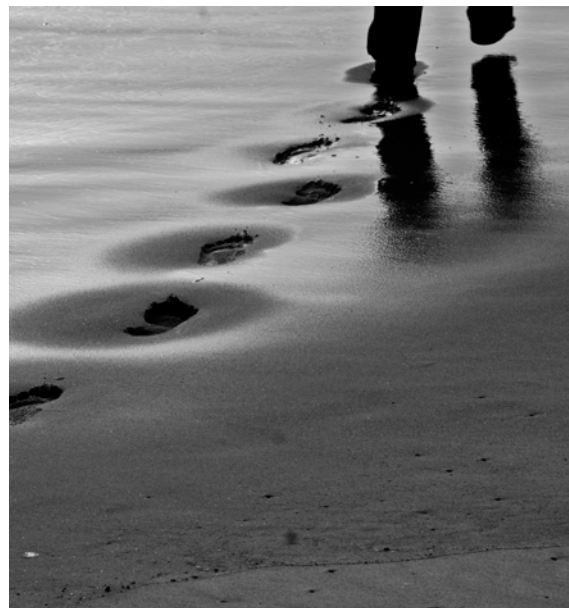
A pak taky gauč a tvoje mžouravý oči s jeho chloupky na tvech řasách
a tvoje kalhoty samá kostka a pravidelnej tvar

To tvoje všechno...
Myslím na tebe a dělám večeri pro další část rodinky
kterous měl bejt součástí /vlastně stále se/
A sedím na stejným místě u kompu v rohu
toho hnízda vysoko u oblak

Povídám si o tobě s mámou
a tvrdím žes můj syn a jedním slovem dodávám že miluju tě
/jakoby šlo o incest či co - schovávám svou tvář v dlaních/

Jsi moje každodenní trápení se kterým vstávám a usínám
Kebulko hlad'oučkej co líbáš tak zběsile /jak už to mlad'oshi dělají/

Miluju tě Rybízku
tvý místo u stolu je prázdný...

O RŮŽI

Přišel jsem o tebe
jako růže o další list
/byť měla bejt ta jediná pro tebe.../

Asi nemá cenu hrát si na růže
když nemáš trny
když nevoníš
když uvadáš
když 's podřiznutej
- - - a uniká z tebe zbytek energie
(snad do vody? - - -)

Přišel jsem o tebe
a pomalu usychám
jak už to tak s namyšlenejma růžema bejvá

Zatímco ty - slaviš
já se pokouším o poslední nádech bez vody
o poslední začervenání a o pózu
JAKOŽE NIC...

Pomalu bez tebe umírám
a do duše /protože kytky maj duši/ ukládám
neuskutečněný vzpomínky
na léto který teprve začíná

OPĚT A JAK JINAK - BEZ TEBE

JEDNOMU

/úžasnýmu bláznovi kterej mě dostal na krovky/

„...a taky cedule - VOLE!...“

- - - a všechny ty úžasnosti v krajině
v který jsem zakopal svou zaječí packu
protože důvod k vrácení
přece musí existovat!
A je to třeba o hledání kořínků
za který se můžeš zachytit
...a je to třeba důvod aby ses mohl vrátit...

Abys mohl křičet
a hlavně mávat křídly!!!

Jak ti to závidím ČLOVĚČE...
Jak po tom toužím
Bejt zase mladej nadšenej a odhodlanej
Bejt divnej bejt jinej

Prostě bejt !!!
Tam v kopcích i tam v údolích
v bublinkách utíkajících po stěnách van
tam k vrcholu kterýho se všichni bojíme
tam v dlaních Jizerek
tam v odhodlání a
/hlavně SE Z TOHO NEPOS RAT :o))))/

To tvý
Halo! Halo! Halo!
To
tvý - „čau“
a ten tvůj zatraceně nakažlivej smích

To jsi TY
a hudba která v tobě hraje
energie kterou ti chci poslat na dálku
Zatímco uléhám se zástavou srdce
bez doručení

A protože jsi silnější a jsi jako já
před lety... Tak se v tobě vidím
a nemůžu se uchopit zastavit
pochopit - - -

Jsi prostě moje naděje
na další
lepší
příští...

Snad mi to odpustiš...

VONIŠ MI

– tam na temeni hlavy v místech kde jsme napojeni
na Všejsoucno...

Voniš mi...

a tvá kůže mi chutná jak maliny
po letním dešti...

Voniš mi jak tráva plná diamantů (který do ní
v noci napršely ---)

Voniš mi – – –

v prstýncích s hvězdami

v opuštěnejch bytech s pejsky

i se stálými přítelkyněmi – – –

(i tak mi voníš...) a ukrást se mi tě chce

a chci bejt přístipkářem

Namýšleným žebrákem kterej nikdy nezaprosí

Nevykřikne nahlas

(VONIŠ MI...)

...nevykřičím všechny barvy světa

(jak všechny doteky který 's mi věnoval)

SINGLE

/šestkrát pro .../

Utírám prach na srdci
za chvíli bude zas čisto
a prázdno

Budu si stát za svým
trochu pitomým rozhodnutím:
Já – On a nebo nic

Raději nic

– poskvrněn myšlenkami
sny a představami

NIC

Vrátím se k osvědčenému single
s vůni prázdného bytu
provoněného vzdechy čekajících květin
v květináčích

proplakaného růžemi který po pár dnech
odejdou na věčnost

Od dneška

nechci řezaný kytky

je to jen na chvílku

je to jak pomíjivěj vztah na pár víkendů

Krátká radost

a zbytečný trápení

ve světě kde se dá tak krásně žít
single...

Riskuji víc

než si mohu dovolit

single single brní mi v uších

Zavírám oči

jakobych zapoměl na vůni vlasů

chloupků na hrudi

která se v pravidelnejch rytmech

zvedala

nahoru – dolů

jen tak – sama – jak hrud'

bezmyšlenkovitě pracuje

Tak jednoduše single

SINGLE

NEODVÁŽIT SE JE OSUDNÉ

Byl 's nádhernej
krásnej jak létavice
která proletí oblohou a spálí člověka
od hlavy k patě

Byl 's jako vítr
a čerstvá šťáva z hroznů
která se nedá jednou rukou
zachytit

Byl 's jako déšť kterej
svlaží rozpraskaný rty
ne těch – co nečekají na lásku
těch – co v ni věří

Byl 's a vlastně stále někde jsi
i když už na opačný straně polokoule
kam měsíc nechodí a slunce tam nesvíti
protože je zkrátka leden

a leden prostě není vhodnej na
lásku
(Bože ty tvý rty
jak třešňový plátky seskládaný

do obloučků s přísným zakončením)
– tvý stehna a prsty tančící
chvilu na kolenou
Chvilu v podpaží tvýho sošnýho těla

Byl 's... a to je všechno
je čas dál věřit
v ONU lásku nebeskou
která je všude kolem

v lásku – – –
(v lásku...
především)

MÍJENÍ

(o člověku)

Vršovice byly a taky Karlín
v místech kde všechno vzala voda
divoká jako mladej chlapec
před prvním přijímáním

Snad Vinohrady – pár kvadrátů kilometrů
a místo vlastního rozvoje – (blee to zní...)

A dál už jen paneláky
na západní frontě městečka
s úžasnou UNESCOvou atmosférou... :o))))

Psát básně jen tak z voleje
to se pronese :o))
Mý básně o míjení
o Praze
o pitomejch Vánocích
o rajcující samotě
o úžasným stárnutí s vějířky minulosti na tváři

wups
– tak to bychom měli:
Vinohrady Vršovice Karlín
a Stodůlky
//na mapě kde všechno tak lehce spojiš
linkami tuše
originalitou otisků na konečcích prstů...//
Ach – takovej kousek k samotě
k dotýkání
k dálce
k letargii neuskutečněnejch vztahů

K promiskuitě mozku
a zase zpět k vlastnímu
fyzickému tělu
kam se chodím dotýkat
a potkávat jen sám sebe...

KAŽDEJ DEN

(tělo)

Každej den
od začátku do konce
začínám a končím
na opuštěném ostrově
jak Robinson
uprostřed divokého oceánu

A vlny s ploutvemi od šlehačky
chladěj mý horký skráně
před touhou zkrátit si cestu
unáhleným rozhodnutím

//ledově umrtvující sůl
tu na spánky
jindy do mejch očí
tvoří z krystalů obrazce touhy//

Každej den stále stejně vyšlapaný trasy
podél vody
nebo středem země
východ západ měsíc hvězdy...

Umotaně utahanej začínám každej den
zmrtvující vzpomínkou
a končím
s čerstvostí a s vůní
tvýho těla
který už dávno neuléhá vedle mne

DOBRUŠKA

Někdy si vyjedeš hnán vlastním pocitem zvědavosti
Daleko od jistoty místa za který se můžeš vždycky schovat
Vyjedeš a taky ujedeš vstříc jaru
A známě neznámejm pocitům vibracím a já nevím čemu ještě
Vyjedeš
A touláš se krajinou svýho dětství
A skládáš si verše který vzápětí zapomínáš
Protože jsi trochu nervózní
NO A CO!!! NO A CO!!! UMÍRÁM???

Umřel jsem na chvíli
A moje duše se vzdala tělu
A utekla někam nahoru
A dívala se svrchu a myslela si
Že je to film či co

A náměstí pitoreskního městečka
A červeněj obchod
A neznámej člověk
A opočenskéj zámek a park
A taky nádraží /život přece musí být
i o vlacích i když už nejsou tak často vidět/

A taky Bůh na místě ukrytým v náruči
hor A studánka s pramenem živý vody
Protože život taky musí jiskřit

Ó Dobruško májová
Jak jsem si tě užil nasál do křivýho nosu
Jak parfém o Rabane Paca

Jak si tě popijím společně s doušky
Pinot Grigio
Jak se mi krásně vrací
Do včerejška...

Love Is A Losing Game

(láska ve hře vždycky prohrává)

Jsi krásnej
až srdce kolemjdoucích usedá
tvý oči a tvý přesličkový řasy
rty na kterých v prenatálním životě pracoval
ten nejzručnější sochař
(nic nežádá jedinou korekci)

Tvé paže, hrud' a konejšivej hlas
– to všechno je důvodem k prohře
která se ani ve hru nezměnila

Jsi tak krásnej
praktickej Jasnej a srozumitelnej
a jak už to tak v životě bejvá
je to rok
co jsem se do tebe zbláznil

– vědom si všech rizik
Vědom si souvislosti že na mou krásu nic nezbylo
a soubor mejch fyzickejch nepravidelností je odpovědí
na tvou dokonalost

Proto jsem Tě potkal!
Někdy musíš porovnat krásu a poznat viníka

Zbláznil jsem se...
...klopýtaje po prázcích koleji za vlakem
ve kterým dál pokračuješ za svým cílem...

Love Is A Losing Game - - -

TOBĚ (12)

Dnes jsem se ti díval do očí
lokyty lehce opřen o tvý stehna
Hladil 's mne po vlasech
a šeptal 's „Chci tě na pořád – zvolil jsem tě...”

Ten tvůj zatracenej úsměv a teplo tvech dlaní
tvý červeno-hnědý vlasy
ta něžnost
Bože - - - ta něžnost
ten hlas...
naděje na další příští...

PAK JSEM SE PROBUDIL
a hory nad chaloupkou stály sebejistě
na svém místě

Tvá tvář zůstala vypálená
v sítnici mých očí

ZUBRNICE 2009

(tajně a unaveně a s jiným pejskem a pro ty kteří už se mnou nejsou)

Někdy ti v počítači zůstanou obrázky
Fotky stažený z digitálního fotoaparátu
Minulost Přítomnost Budoucnost???
Jakoby někdo obtiskl přeplněný server tvého mozku
na silikonovou obrazovku
Která se každé den budí ve stejnou hodinu jako ty

A tak se vydáš do krajiny pro další replay

Jsou to již tři roky... stopy v tvé tváři...
Ona, On – důvěrná krajina bezpečí... Jak bylo tenkrát jí???
a jak tobě a mě (když jsme začínali)

Někdy to musíš udělat (a fakt není důvod k prosbám Ke konkrétní aktivitě)
Musíš tam vyrazit
Porovnat ulice Berlína
Porovnat úbočí Porta Bohemiky
Spočinout v trávě kostela která asi nikdy nebyla posvěcená

Protože Bůh tahle místa nehledá
Protože Bůh na tahle místa zapomněl
Protože Bůh má asi jiný starosti

...a přestože mě obligátně nechal v režii...
...tak moc se tam vidím – – –

A taky v jinech zapomenutejch obrázcích o kterých nesmím ani
...povyprávět... natož si je pustit...

Protože – – jste už příliš daleko... protože... až sem už
nedohlídnete...
Helí a Andrušo... vrrrrr vrrrrr
– předu si jak přestárly kotě při vzpomínkách

STOPY V PÍSKU V.

(Slávkovi Červinkovi, co zemřel z neděle na pondělí)

Jednapadesátý léto odchází z mého života
a už je bez koupání ve vlnách dětsky sinicovejch zakalenejch
rybníků
a je už bez moře
Je o odcházení
o rychlosti střídání ročních dob
a o chvatu života kterej už brzo nebude
a chystá se prudit někde jinde

Vdechují tě moje další uhasínající léto
a v přehrávači pouštím to nejlepší z letní líný hudby
co se mi hladce vkrádá do uší

Vlastně mám tady všechno
vino oheň domov a taky celebrity která usíná v podkrovní v
voňavý postýlce
co si s tím vším počít – – – ???
Co by za to všichni ti a ty dali...
Je to vážně ONA???

JE a v záloze mám DALŠÍ
co ocení moje privátní vybraný zacházení...

KURVA
a já čekám na tebe na kluka co se s životem
nesere zrovna tak jako já
a je jedno kolik ti je let

jen život mám komplikovanější
a v podstatě jednoduše Je to jak bičem prasknutí
Od oranžový vesty a myčky na nádobí
k listu papíru (to jen aby něco bylo)
a pak taky média (to aby bylo víc – – –)

a divadelní kousky – co píš
a básně (který nikdo nečte???) – – – co teď s tím???

Skoro dvaapadesátý léto
a mělo bejt o dospělosti
a mělo bejt o pokoře a o smíření
– – – mezitím co pozoruju svoje stárnoucí prsty – tančící po
klávesnici
počítače – – – oh ano a taky
Óda na léto – kdy zase někdo blízce umřel
a Bůh je tak úsporný v darech

ROZUMÍM MU
/respektive snažím se mu porozumět.../

XXXX

Tak jo
Dostal 's mě
Jsem z tebe v hajzlu
Nemyslím na nic jiného než na bleděmodrou tvejh
pálivě krásnejch očí

Tak jo
Přiznávám
Jsi krásnej i přes okousaný nehty na rukou
I přes kvanta cigaret
přes šílený dávky děsivýho prášku

Jsi

A společně s tebou mě asi taky zabiješ protože
rozbušky
umístěný zpravidla v blízkosti srdce
zabíjejí bez varování
(Beng!!! Beng!!!)
a zabíjejí přesně
bez alternativy... bez naděje...

Ano
jsi moje beznaděj
moje nealternativa pro další příští

Jsi jako proud bláznivý řeky
v kterým se nedá přežít
bez zvládnutí základních technickejch figlů

Jsi jako déšť před kterým neutečeš
Jsi vrchol střechy světa – kam se nedohrabou
průměrní...

EXISTUJEŠ – VÍM TO
/jako bych věřil že jen s tebou obletím svět.../

Padám bez jediný otočky bez naděje
...těžko uvěřit že lítám...

Dívaje se na
vlastní paže který dopadaj do strniště
sklizenýho pole
do prázdnoty
do neplodnosti dalších příští

Svrchu dívám se na vlastní pád

VOLEJ

Jak lehce můžeš tančit po obrazovce
kompíku?
– tak lehce co ti jen prsty stačí :o))...

A můžeš bejt velikej na legrácky písmen
– z pohledu perspektivy ptačí...
A můžeš bejt zcela malej
chlapíku...

Dneska jsem jako Pochybnost
chtěl bych se chytit za ústa
do ticha křičet: NEEEXISTUJEŠ!!!
a DOST!!!

(jsi mámení?! nebo snad znamení??? že někde žije
– – S M Y S L /nost/???)

Určitě jsi mý astrální dvojče :o))
zakletý do dvoumetrovýho Prince se zlatou hvězdou
na dlani
Dychtívej – – – Mladej – – – Toužící po vítězství
a asi dobrej
v životaběhu hledání
((po svý osudový dráze))

Možná že běžíme proti sobě...
Možná že běžím o miliony kilometrů dál...
Ne Ne Ne!!!
kdo by se toho bál???
Na zlomek vteřiny protkat sítnice svejh očí
Pohlédnout do sebe
...na chvíli kašlat na sudičky
který se za námi s údivem točí
Úkosem pohlédnout na nebe...

(všechno je přece dopředu daný... Všechny ty útěky
pády naděje...
//...i noční vany – kde lehce jedním řezem
utečeš od svítání...//

Trápím se? Těším?
Nervuju a splývám???
Jsem jako hříbě Únavou po večerech zívám
a do noci tančím si v klávesnici
závislej na jednom nicku xxxsoft
Nevím zda to do éteru říci
(ještě jeden dotaz – nejsme štirí!?!?!?)
Ufff... Tři sedmičky čtyři jedničky
sedmdesát čtyři...

JEŠTĚ NIC A ON UŽ...

Ještě se ani neslyšeli
a on už začal mluvit přiškrceným hlasem
díval se do slunce aby oslepl
aby jej nezabila pravda:

že krása je krása a ošklivost je jeho rodnou sestrou

Ještě se nepotkali
a on už začal zmatkovat
počítat vrásky sledovat tukový záhyby
kontrolovat vlasovej porost
poklepávat místa kde původně měly bejt svaly

Ještě se ani necitili
a on už vyzdobil celej byt růžemi
jasminem a pampeliškami
jakoby je vyplakalo podzimní slunce
na červenej koberec obejváku

Ještě se ani nedotkli
a on už si začal kousat z nervozity palce
Píchl se nůžkama do ruky
a nůž dorazil centimetr od jeho ucha

Ještě se ani nelíbali
a on už vyšrouboval všechny žárovky
v místnostech jeho malýho bytu
zatáhl rolety
a vyhnal slunce někam na druhou stranu světa

Zapálil desítky čajovejch svíček
aby se upálil Jak to už historický
postavy dělají
Hysterik
hlavně aby to kouřilo
hlavně aby to bylo vidět
a hlavně aby viděl sám sebe
jak hezky hořej ty jeho červený tvářičky!

...a k tomu ke všemu ještě změnil čas
aby se to všechno ještě víc rozmázlo...

jakoby nestačilo
že zmatenej je nejen ON
ale k tomu ještě psi zvyklí na svý rituály
na svý jistoty

Ještě Nikdo nezazvonil u dveří
když celej byt lehl plamenem
a v tom žaru
shořela minulost
a láska se konečně
upekla do růžova

TOBĚ 54

//druhá//

Drobný zásahy tvech zpráv
tetuji do mejch chlopní srdečních
jizvičky v dokonalejších tvarech
čtu si je a čtu si:
Miluji tě – – –

Jsem jako smyslu zbavený
a pod sedativy signálu z mozku
podivně uklidněný a mírně si plynoucí
v prvních dnech podzimních
který prozářily můj hnízdo
u oblak jak slunce či co...

Bože – přijímám všechny tvé zkoušky
až do konce...
Nevěděl jsem
že mohu jen poprosit a...

V kostele Panny Marie Sněžné
jsem si tě tolik přál lásenko
a ještě jsem tě ani nelíbal na ústa
a ještě nehladil ve vlasech
a neochutnal samet tvý kůže na zápěstích a břiše

Tolik jsem si tě přál
A jak už to u básníků chodí...
Přišlo to složitě
Komplikovaně
Záhadně a krásně...

/zřejmě ti nikdy neukážu
mašinky v Poznani
a nikdy tě nevezmu k rybníku Šolcák nad Raspenavou...
zřejmě ti nikdy neukážu můj hrob v Hejnicích
a neprotančím s tebou noc v obskurním nočním klubu/

S rukama sepnutýma
Děkuji Bohu
za hostii na mém jazyku...
za odpustek
za vyslyšení

Díky tobě jsem se zase vydal na cestu
a nechci se dívat na obzor kde
se v klikaticích ztrácí...

Konečně nechci vidět nic
– jen splývat se pokusím
– a dýchat
a milovat Tě – jak jen mi dovolíš...

ŠVADLENCE

(Janě Berg)

Už můžeš všechno...
protože o lidech všechno víš...

Jsi jako Doktorka duše Psycholog
a člověk rázného okamžiku
Prostě jsi
... – – – tak moc bych do Tebe chtěl vidět

//...do sítnice Tvech očí – s klubičky roztodivnejch nití
...do Tvech úst – nůžek pro perfektní střih zapeklitejších situací//

Chtěl bych vidět do Tvý hlavy kde tančí barvy styly tvary
a kde určitě zpívá Prince...

Jen chvilku mě znáš
a najednou?

Dokonalejší střih můj nový kůže pro mou nesposednou duši!
A v ní TY!
(v proučcích který mi ukazují cestu
v barvě švestek z jednoho stromu na kterej už nikdy nevylezu
v naivním pohledu z jeho koruny v mém roce sedmdesát jedna)

A taky –
v mém prvním fotbalovém míči
(manžetový konflíčky)
a ve smíření s monogramem PěKá
(tak moc jsem nenáviděl svůj jméno)

Víš o mě všechno
Zhmotnila 's můj život

konečně jej mohu pověsit na ramínko
...pohládít a dotknout se sám sebe

V tisících milimetrech jeho struktury
zůstáváš TY
poslání od Boha a hebké polštářky Tvech dlaní
Tvý doteky...

SOBOTNĚ NEDĚLNÍ BÁSEŇ

...hlavně hraj!
Jakoby šlo o život
Protože jen dobře odvedený divadelní kus
má cenu zlata

A hlavně hraj!
Dej do toho všechno protože divadlo
je jak roztoužený srdce plný krve
Plný rytmu proudí a plný životadárnejch krvinek

Někdy se dá hrát i s arytmií Někdy s lehkou
nedomykavostí chlopní
NIKDY VŠAK S FALŠÍ A ŠMÍROU

Hlavně se musí hrát dobře
i kdyby na chleba nebylo
protože Lid si žádá hry a herec je herec
dychtívej cestující čekající na příležitost
napínavýho večera
– na světla
– na forbinu kde jak o život odehraje
JEN TEN JEHO KUS

Večer co večer hraj!
A kdybychom se nikdy nepotkali
musíš se dozvědět
že ti závidím pichlavej paprsek štychu
na červeným hermelínu opony
která sebou co nevidět trhne a ty...

Závidím ti
tvou každodenní smrt
tvý každodenní zmrtvýchvstání
(Snad to tak u divadla ještě chodí...)

DNEŠNÍ ZIMNÍ

Má další krutá zimo
s kožíchem vloček omotaným kolem
mejh zamrzlejš očí
Mrznu a třesu se vztekem
a nenávidím samotu
která se mi chechtá do ksichtu hubou umazanou
od rampouchů

Nenávidím tě samoto
a přesto s tebou musím žít
uléhat v jedný posteli
milovat se s tebou
v tichu nočního pokoje
civícího okny zpátky na město...

Má další životní sněhová
kalamito
Už ani nestačím odmetat závěje průšvihů
z chodníků mejh čar života
Už nestačím prohrnovat cestu k mému
zapadanému srdci

Jako bych rezignoval na tohle bílý
úterní ráno zamrzlý u kompu
s básničkou na prstech
s šílenou touhou po životě

Jako bych ve sněhu k sobě ztrácel stopu...

ZVUKY ŽIVOTA

(Zdeničce)

Zítřka ti bude padesát
A já u kompiku (bože kde jsou ty časy
Kdy jsem klepal básně do stroje)
Ťuk ťuk ťuk a ťuk
Píšu tu jednu jedinou pro TEBE

A hodiny na všech zdech obydli ve kterých
jsme za života bydleli
tik - ťak tik - ťak /píšíou ti taky/
Jak jen nekompromisní umí být čas

A pak taky klap klap - klap klap
Ne kopyta koní to nebyla
Jen kola všech našich vlaků takhle dotíraly na styky kolejí
který spojovaly Liberec se slovem DOMA

A tak jsme projezdili
dny našeho bláznivého mládí

klik klik klik klik???
Blinkry červeného kupátka za osmaosmdesát tisíc
Od mého dědy...
A na poloprázdný dálnici mezi Boleslaví a Prahou
Jsme si tenkrát užívali legraci
A do pusy jsme si cpali bonbony
Z pohotovostního pytlíčku z tvý kabelky...

Teď Uděláme piiiíiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii
aby emoce nezvítězily nad obsahem této básně
pro Tebe

(pod pip je ukrytej Spořilov Karlín Vršovice Libeň a Holešovice
Zbraslav Miškovice Stodůlky Černej Most
a taky nějaký lidi který už dávno nejsou v kurzu)

A tak snad zpět
K tik tak k hodinám k času
Kterej je tak nádherně spravedlivej
Čas ve kterým jsou všichni ti který máš ráda

A čas v kterým jsi ty
A dneska i pocity z cesty
Život je nádherný místo k počítání
Jeden

Deset

TŘICET

Padesát... A PAK ZVUKY

Ťuk a tik a klik a tak...

A BUDEŠ

- - - - myslitel
a budeš vzdělanec v naprosto přirozeným vohozu
s mozkem zapnutým na plnej výkon

BUDEŠ

zatímco já už jsem kdysi kdesi byl
a odplaval někdy a někam v dávný minulosti...

Vlastně odpululo ze mě všechno
a protože zákon o zachování energie
je
vlítnul sem i do tvýho virtuálního světa

Můj hlas v něm - Orwelovská ozvěna z roku '84
Bože - tenkrát jsem byl na vrcholu
d r z o s t i a odvahy
Bože - byl jsi tehdy vůbec - - - TY???

ASI FAKT BUDEŠ

v lehkejších tazích štětce
v něžnějších záchvěvech smyčce
v dokonalých tvarech posedlejších tak
jak jen může být Posedlost
od Zrzavýho posedlá posedlosti

(jakoby pocit pochybnosti
nad sebou samým
v podivný básni
do chladivý stěny plazmový obrazovky)

vidím a... přesto nevidím tě - - -

STOPY V PÍSKU VI.

...stejská se mi po libání
a stejská se mi kůži tvýho těla
a vím že tě můžu mít
Jen ne tak jak chci já

...Doba všech náprav
kolem mě
je dávno pryč
Nechci nic
jen výjimečnost sebe sama

a mou pokoru a submisivnost
chci brát jako něco navíc

- - - jsi o tři roky starší
a jsi šarpej
zabejčenej šarpej
kterýho můžeš s klidem uvázat ke stromu
v lese

CHCÍPNI
n e p o t ř e b u j i /tě/

Myslím na tebe
a nedám se tebou svázat
čunče co nespachuje hajzl po chcaní
/a je příliš slušnej ve psaní/
a ukazuje mi litry potu v posteli - - - ???

a skládku papírovejch tašek - - -

Seru ti na všechno
a v barácích za milióny jsem žil
s e r u - - - rozumíš?

Můžu si tě klidně vydržovat
HARPAGONE
...zvládnou to ...Mám na tě

VO CO KURVA JDE???
O SPLÝVÁNÍ??? O TOLERANCI ???
O OBJETÍ ??? výstřik??? lááááááááásku nebeskou???

Tak si sedni
a nepéruj mě v bordelu na stole
a v bytě samej chlup.../Máme přece psy/

a taky si sedni na prdel... a nech se třeba v klidu věst...

Vím že to nechceš... šarpeji...
dospěláku /jen o tři roky protřejejší???

Každej den na tebe myslím
každý ráno

...
ve výčitkách sobě samejch - - - nesmím se dát!!!
Každej den
protože nejsem to co běžně máš
nebo 's měl

Každej den...
Jde jenom o lásku
O LÁSKU
...o mizernou lásku ...

BOŽE (8)

Tvoje zkoušky mě zabijejí
jako vrabčáka čekajícího na tuláka s chlebem
kteřej opět dnes nevystoupil z vlaku
na zasněženým nádraží

A tak zase odlétám
třást se nadějí že třeba někde někdo něco

A myslím že hladý se už nesnesu ani k zmrzlý zemi
že slábnoucím zrakem nerozeznám
kůrku od usychající větve modřinu

Mý srdce je den od dne slabší
a můj zarputilej zobák ztrácí na síle
Má křídla
Oh ano moje křídla! – vždycky na ně zapomenou!
zapomenou jimi zamávat
zapomenou je použít k letu do oblak
kde Tě přece musím na sto procent potkat

A tam mi dáš najist
a tam se zahřeju
a tam budu
jen obyčejně prostě spočinu na Tvý dlani
a budu s Tebou splývat ve větru!

A zase budu vidět
na zem
a zase ucítím všechnu sílu v pažích...

A než se znova narodím do těla
orla všechno si promyslím
...a všechno domyslím
...a nic už nezkazím

A VRÁTÍM SE A BUDU

A v kebulce mi bude scházet informace
proč stále čekám na tom nádraží?
když nemám hlad
a nestrádám
a nestýská si...?
Proč?
Na vrabčáka čekám...?
Ne na sebe asi...

MĚLI BYCHOM

Měli bychom být malíři
a umět namalovat
třeba hřbety svých rukou
– jak plují prostorem – – –

zachytit zkratku pohybu
myšlenku kterou nejsme schopni hlasem formulovat

Měli bychom umět namalovat svá těla
marně stažená v ulitách křečí
naznačující v nonverbální řeči:
NEJSEM /a tak chci sebou sám dál být/

Měli bychom umět třeba přes rozechvělé prsty
VYSLOVIT
volání o pomoc

BOŽE OCHRAŇUJ NÁS..
a tajně doufat Že to bude v dobrém i ve zlém
že navždycky a bez předsudků

Měli bychom umět mluvit
Měli bychom se umět potkávat – bez naděje
na další příští
jen tak Protože tak to má být
a tak se to mezi dvojnožci děje

//„Dobrý den“, řekl...
„Dobrý den“, odpověděl...//

– – – a to je všechno

A měli bychom TO umět namalovat
TEN stav bez tíže
TO čekání
/... a taky bolest
kdy představy – nabažené anaboliky
a mozkové buňky samý endorfin
– přestanou vidět na dálku

Všechno je jenom o BLÍZKU
a o vůni a o chemii
//hlavně se není třeba zbláznit...//

Poslední báseň – jak jinak a zase Tobě
FRANTIŠKU :-)

JSI KRÁSNEJ

zrovna tak jako tvoje ruce a tvůj uklidňující hlas
tvůj úsměv a tvoje přesličkový řasy
A k tomu ke všemu ten podivnej klid zámku
kam chodila obědvat jen vybraná společnost

A tou jsme třeba dneska byli
a všechny ty problémy který byly s námi
se rozpouštěly pod plamenem ohně kamen
co mě v úžas uváděly

OHĚŇ
co si ještě víc přát
a taky park pod příkrovem sněhu
a moje Pazzolinky nacucaný vodou – protože
hrát si na léto a na dlažbu poledního města
je v lednu trochu pošetilý... :-)

Chtěl bych člověče
– tak jako jsem chtěl už tolikrát... a nedořeknu...

/ve strachu mám chuť křičet na vteřiny
vědom si že smíření s tichem v časoprostoru
všechno vyléčí.../

Chtěl bych...

a už se nebojím:
KDYŽ NEBUDEŠ
i tak to všechno stálo za to – – –

Moje veliká zasněžená středa a v ní TY
všechny ty úžasný vjemy
Naděje co konečně dnes může umřít poslední

Naděje
na moje zmrtvýchvstání

Chtěl bych se s tebou pokusit
znovu mávnout křídly – – –

BŘEVNOV 2013

...jakoby nic... jakoby jeden
podivnej zářez na vrásčitý tváři minulosti
Jedna a taky druhá zatáčka
kolem špitálu – to kdyby mě náhodou
JEBLO (???)
A taky tichá ulice politá mlíkem tekoucím
ze starejch pouličních lamp
//aby TO bylo soft
a aby TO nebolelo//

je to jenom jedna malá – téměř švýcarská minulost
s vůni Provance – v prdeli
Byla? Nebyla???

Jen deku pro pejska kterou jsem vozil
týdny v autě na plano
– hezky složit před práh
domu které je stejnej jako všechny domy
v mým dávným životě
a který nejsou...

A pak šup do škodovky která je každě
nadcházející čas jiná...
a nastartovat!!!
a opět se vydat na cestu...

Pokolikátý už???

//je čas přiznat
– auta měním často... //

